

به مناسبت اول ماه می روز همبسته گی کارگران جهان:

احمد ضیا صدیقی سپهر

نگاهی به فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری

بیش از دو قرن از ظهور اولین اتحادیه کارگری که در سال ۱۷۹۰ میلادی تشکیل گردید می گذرد. به گواهی تاریخ، کارگران و جنبشهای سندیکایی برای تشکیل این نهاد راه دراز و پرخم و پیچی را پیموده و در این مسیر به موفقیت‌های قابل توجه و نتیجه های بسیار خوبی دست یافته اند.

اولین پی آمد اتحادیه های کارگری این بود که طبقه جدید و جوان به نام طبقه کارگر به طور سریع وارد زنده گی سیاسی - اجتماعی شد و فهم جدیدی در میان مردم در رابطه به تحولات اجتماعی شکل گرفت و تحولات و تغییرات اجتماعی - سیاسی عمدتاً مربوط به نقش وسیع توده ها و میزان شرکت آنها در مسایل اجتماعی انگاشته شد.

هرگاه به تاریخ جنبشهای کارگری درنگی نمایم به وضاحت در مییابیم که اتحادیه های کارگری از سال ۱۷۹۰ تا کنون موفقیتها و پیروزیها و نیز ضعفها، عقب نشینیها و اشتباهاتی را به همراه داشته است.

از آنجاکه بخش بزرگی تجربه ها غنی و تاریخی جنبش کارگری در وجود و نقش فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری که در سوم اکتبر سال ۱۹۴۵ ایجاد شد و خود یکی از پیروزیهای جنبش اتحادیه های کارگری و دستاورد والایی برای طبقه کارگر جهانی بود متبلور میگردد، لازم است تا در مورد این نهاد جهانی کارگری مختصراً بپردازیم

کنگره مؤسسان فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری در اکتبر ۱۹۴۵ در پاریس برگزار شد و حدود صد کشور، از آنجمله کانادا، جامائیکا، رودزیا (زیمبابوه کنونی)، فلسطین، نیوزیلند، سوییس، بولیوی، برازیل، استرالیا، اتحاد شوروی، بلغارستان، ناروی، هلند، رومانیه، اکوادور، اسپانیا، آفریقای جنوبی، لوکزامبورگ، نیجریه، ایتالیا و دیگران در آن حضور داشتند. آنها صدها

میلیون کارگر را نماینده گی می‌کردند و هدفشان متحد کردن کارگران علیه فاشیسم و علیه سلطه جهانی سرمایه و امپریالیسم جهانی بود.

ظهور فدراسیون جهانی کارگری و حضور آن در جنبش جهانی کارگری، موجب نگرانی قدرتهای حاکم در ایالات متحده آمریکا، بریتانیا کبیر و جهان سرمایه‌داری شد و همزمان با تجلی این نهاد، کارزار خبیثانه‌ای برای تضعیف و نابود کردن این تشکل سندیکایی جهانی به راه انداخته شد.

آمریکا و بریتانیا با استفاده از جنگ سرد، سازمان جهانی دیگری را زیر نام "کنفدراسیون جهانی اتحادیه‌های کارگری آزاد (ICFTU -)" ایجاد کردند که متأسفانه تأثیر منفی به برخی سازمانهای اتحایه یی و نهادهای کارگری گذاشت و بسیاری اعضای، فدراسیون جهانی اتحادیه‌های کارگری WFTU را ترک کردند، استدلال آنانیکه این سازمان را ترک کردند این بود که فدراسیون جهانی اتحادیه‌های کارگری کمونیستی است و تحت سلطه کشورهای سوسیالیستی به ویژه اتحاد شوروی قرار دارد، در حالیکه سازمانهای که اعضای مؤسس WFTU بودند اکثریت قاطع آنها از کشورهایی غیر از اتحاد شوروی و دیگر کشورهای سوسیالیستی بودند.

آنچه این اتحادیه‌های کارگری انجام می‌دادند این بود که علیه ظهور دوباره فاشیسم و علیه جنگهای بیشتر، علیه فقر، بیکاری، تخریبها، آواره گی و بی خانه گی که آن جنگها با خود می‌آورد متحد شوند (دو جنگ جهانی موجب کشته شدن ۷۵ میلیون نفر شد، اکثریت قاطع کشته شده گان در جنگها کارگران بودند).

دلیل وجودی دیگری این سازمان کارگری این بود که دستمزدهای کارگران، اشتغال، معضل بیکاری؛ شرایط ایمنی کار، شرایط زنده گی، حقوق بشر، حقوق زنان، صلح و بسیاری موضوعات مشابه را بهبود بخشند.

علیرغم فروپاشی سیستم سوسیالیستی جهانی و حملات مداوم مالکان وسایل بزرگ تولید و سازمانهای راستگرای که در خط سیاستهای نیولیبرالیسم قرار گرفته اند، تاکنون این سازمان بمتابه میدان جهانی برای کار و مبارزه باقی مانده است و ایده‌آل‌های فدراسیون جهانی اتحادیه‌های کارگری ارزش مبارزه را دارد، زیرا نهادی است که کارگران را حقیقتاً در نبرد علیه جنگ، علیه جهانی سازی نظام سرمایه و برای حقوق کارگران نماینده گی می‌کند.

فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری (دبلیو.اف.تی.یو.)، امروز در سطوح گوناگون خود ۲۰۰ اتحادیه ملی و منطقه ای را در ۱۱۰ کشور جهان با ۷۲ میلیون عضو زیر پوشش دارد و پرکمیت ترین و فعال ترین نهاد کارگری جهانی به شمار میرود، چنانچه در این رابطه در بیانیه ای این سازمان جهانی که در باره برگزاری شانزدهمین کنگره آن (که در اپریل ۲۰۱۱ در شهر آتن پایتخت یونان برگزار گردید) آمده است:

(ظرفیت فدراسیون جدید (فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری) تنها در ارقام و کمیت نیست، توانایی آن را باید بیشتر در موضع گیریها و عملکردهای آن، در استراتژی اش، در تاکتیک هایش و در ابتکارهای آن جستوجو کرد. این قابلیتها بر نقش مهم " سازمانهای منطقه ای" در آسیا- اقیانوس آرام، افریقا، اروپا، آمریکای لاتین، و خاور میانه استوار است. این قابلیتها همچنین بر ابتکارهای مهم مبارزاتی وابسته های اتحادیه های کارگری ملی و سازمانهای شعبه ای خانواده ای بزرگ طبقاتی (بین الملل های اتحادیه کارگری) در حوزه های مربوط به ساختمان، فلزات، حمل و نقل، انرژی، خدمات عمومی، مالی، تحصیل، هوتلداری و توریسم و غیره استوار است. فعالیتهای فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری برسرشت طبقاتی و توده ای آن و انترناسیونالیزم و وحدت، یعنی سیاستهایی که از زمان تأسیس آن در سال ۱۹۴۵ دنبال شده است، استوار است. سیاست همیشه گی فدراسیون این است که با انتقاد و انتقاد از خود در خصوص ضعفها و خطاهای خود با نگاه مثبت برخورد کند).

شانزدهمین کنگره فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری (ف.ج.ا.ک.) در روزهای (۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۰، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۲۹، ۳۰، ۳۱) اپریل ۲۰۱۱، در آتن پایتخت یونان با موفقیت برگزار شد. بیش از ۸۲۸ نماینده از ۱۰۴ کشور جهان در این کنگره حضور داشتند.

فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری در طول ۶۵ سال حیات خود همواره مواضع طرفدار جنبش کارگران و مبارزه آنان بر ضد استثمار، امپریالیسم، استعمار، و نژادپرستی را نماینده گی کرده است. جورج ماوراکیس، منشی عمومی فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری در سخنرانی خود در مراسم افتتاحیه کنگره ۱۶ این سازمان اظهار داشت:

"ما از طریق مبارزه های عظیم مان در سطوح کارگاه ها، سازمانهای محلی، منطقه ای، از طریق یک بحث و تبادل نظر علنی مبارزه جویانه و دموکراتیک در سراسر اتحادیه های کارگری و کارگاه ها به اینجا، (به کنگره جهانی اتحادیه های کارگری) آمده ایم... کنگره، یک کنگره باز، با گرایش طبقاتی و دموکراتیک خواهد بود که معرف مبارزه همه کارگران از همه صنوف، زنان و مردان کارگر، همه آنانی که داوطلبانه به صفوف مبارزه طبقاتی برضد سرمایه داری و امپریالیسم پیوسته اند خواهد بود."

در جریان برگزاری این کنگره ۵۹۸ نماینده و ۲۱۳ عضو ناظر که رای آنها تنها جنبه مشورتی دارد، اعضای شورای ریاست فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری را انتخاب کردند، همچنین در این کنگره " محمد شعبان آروز" برای یک دوره پنجساله دیگر به عنوان رئیس کنگره و جورج ماوراکیس، به حیث منشی عمومی فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری انتخاب شد.

کنون فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری در یک مسیر نوین برای حمایت از کارگران و ایجاد سازمان های آنها در راستای خواسته های امروز طبقه کارگر، مبارزه برای حقوق کارگران و نیازهای مدرن آنها، برای صلح و ترقی، همبسته گی با مردمانی که تحت تهدید، مداخله، اشغال و حملات ایالات متحده آمریکا - ناتو و متحدین آن قرار دارند، حرکت می کند و " برای بهداشت و درمان، آموزش، علیه تبعیض، برای برابری بین زنان و مردان، آزادیهای سندیکایی، کار برای همه کارگران، علیه خصوصی سازی، برای یک زمین و فضای عاری از آلوده گی" تلاش میکند.